

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219202499
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6219202499.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcov: I/ W. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX S., II/ W. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX S., III/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX S., všetci zastúpení Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou, so sídlom Komenského 3, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 50 849 883, proti žalovanému X. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom I. XX, XXX XX H., zastúpenému Mgr. Gabrielou Novákovou, advokátkou, so sídlom nám. A. H. Škultétyho 5, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 34 921 516, o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, o odvolaní žalobcov I/ až III/ proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 9C/8/2019-160 zo dňa 09. 11. 2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 9C/8/2019-160 zo dňa 09. 11. 2021 **p o t v r d z u j e.**
- II. Žalobcovia I/ až III/ sú **p o v i n í** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd žalobu žalobcov v I. až III. rade, ktorou sa domáhali toho, aby súd určil, že žalobca I/ je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla značky Honda Civic, VIN: O EČV: A zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal proti žalobcom I/ až III/ nárok na náhradu trov konania v plnej výške 100 % (výrok II.). Súd prvej inštancie prioritne posudzoval existenciu naliehavého právneho záujmu u žalobcov na určenie vlastníckeho práva v prospech žalobcu I/ s poukazom na ust. § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku, pričom dospel k názoru, že v súdnej veci existuje naliehavý právny záujem na určenie vlastníckeho práva z toho dôvodu, že žalobca I/ tvrdil, že je vlastníkom motorového vozidla, žalobcovia II/ a III/ tvrdili, že motorové vozidlo majú v držbe a užívajú ho, pričom v evidencii motorových vozidiel je vedený ako vlastník žalovaný, pričom v súdnej veci je sporné, či vlastnícke právo prešlo na niektorého zo žalobcov a ak áno, len na základe rozhodnutia súdu je možné tento stav právnej neistoty odstrániť. Súd dospel k názoru, že žalobcovia majú na takomto určenie naliehavý právny záujem, pretože v prípade ich úspechu v spore sa zosúladi skutkový stav so stavom právnym a niektorý zo žalobcov bude vedený ako vlastník daného motorového vozidla aj v evidencii motorových vozidiel a v osvedčení o evidencii vozidla. Následne sa súd zaoberal meritom veci a zameral dokazovanie na zistenie, či je žaloba žalobcov dôvodná. Súd poukázal na východiská nadobúdania vlastníckeho práva hnuťelnej veci a špecifiká, pokiaľ ide o nadobudnutie vlastníckeho práva k hnuťelnej veci. Vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou zmluvou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Ak sa hnuťelná veci prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Niet sporu v tom, že v

danom prípade k nadobudnutiu vlastníckeho práva malo dôjsť na základe kúpnej zmluvy, ktorú ako predávajúci mal uzatvoriť žalovaný. Sporná medzi stranami sporu je skutočnosť, kto zo žalobcov mal nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu, a či došlo k dohode o cene vozidla. Právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva tak mala byť kúpna zmluva, ktorá mala ústnu formu, ktorá mala byť uzatvorená v decembri 2012. Vlastníctvo k motorovému vozidlu vo všeobecnosti bolo možné na základe kúpnej zmluvy nadobudnúť odovzdaním a prevzatím veci do dispozície kupujúceho (odovzdaním a prevzatím kľúčov a dokladov k motorovému vozidlu), ak kúpna zmluva neustanovovala niečo iné. Pri určovacej žalobe spravidla nestačí preukázať, že žalovanému vlastnícke právo nepatrí, ale ten, kto tvrdí, že je vlastníkom hnuiteľnej veci, musí preukázať, že vlastníctvo k nej nadobudol. Dôkazné bremeno preukázania svojho vlastníckeho práva k hnuiteľnej veci zaťažuje toho, kto sa určenia vlastníckeho práva domáha a musí preukázať jednak titul nadobudnutia svojho vlastníckeho práva (v danom prípade kúpna zmluva) a skutočnosť, že jeho vlastnícke právo trvá aj v čase rozhodovania súdu. Pokiaľ má byť titulom nadobudnutia vlastníckeho práva kúpna zmluva, uzavretá ústne, je ten, kto sa vlastníckeho práva domáha, povinný preukázať jej podstatné náležitosti. V danom prípade je potrebné skúmať vôľu a jej prejav, ktorý mal smerovať k uzatvoreniu kúpnej zmluvy. Pokiaľ sa strany sporu zamerali v rámci dokazovania prevažne na preukázanie, ako bola zaplatená kúpna cena, kto ju zaplatil a komu bola odovzdaná, takéto dokazovanie a závery z neho vyplývajúce sa javia za nedostatočné pre určenie vlastníckeho práva. Vykonaným dokazovaním mal súd nesporne preukázané, že podmienkou úspechu danej vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu I/. Hoci žalobcovia II/ a III/ vstúpili do sporu na strane žalobcov, neuviedli petít žaloby, vo vzťahu k nim. Pokiaľ žalobcovia neupravili petít žaloby, predmetom sporu bolo určenie vlastníckeho práva žalobcu I/. V prejednávanej veci dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcov, ktorí podľa názoru súdu dôkazné bremeno neunesli. Žalobcovia mali v spore preukázať, že žalobca I/ ako kupujúci uzatvoril so žalovaným ako predávajúcim kúpnu zmluvu, a že došlo k dohode so žalovaným o predmete a cene a tým k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy. V konaní žalobcovia tvrdili, že došlo k uzatvoreniu ústnej kúpnej zmluvy so žalovaným, ale kto kúpnu zmluvu z nich konkrétne so žalovaným uzatvoril, ostalo nepreukázané. Pokiaľ sa týka predmetu zmluvy, tento podľa názoru súdu nebol sporný, nakoľko sa malo jednať o predaj motorového vozidla zn. zn. Honda Civic, EČV: A Sporným však zostalo, či došlo k dohode o cene, ako podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy. Tvrdenia žalobcov a svedkyne ako rodinných príslušníkov (otec- žalobca II/, matka- žalobkyňa III/, a ich deti syn- žalobca I/ a dcéra- svedkyňa), ohľadom kúpnej ceny boli úplne odlišné, dokonca vo vzájomnom rozpore, neprodukovali žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval, že kto zo žalobcov mal so žalovaným uzatvoriť kúpnu cenu a najmä že došlo k dohode o cene. Žalobcovia tvrdili, že kúpnu zmluvu uzatvoril žalobca I/. Následne žalobcovia II/ a III/ tvrdili, že motorové vozidlo kúpili oni pre žalobcu I/. Súd nemohol na tvrdenia žalobcov, bez akýchkoľvek predložených dôkazov prihliadať. V rozpore s tvrdeniami žalobcov mal súd za to, že žalovaný preukázal právne skutočnosti, ktoré ho spájajú s nadobudnutím vlastníckeho práva k motorovému vozidlu. Súd uveril žalovanému, že ohľadom prípadného predaja vozidla jednal so žalobcom II/, s ktorým jednali aj ohľadom kúpnej ceny, ale k dohode nakoniec nedošlo, pretože podľa žaloby motorové vozidlo mal kúpiť žalobca I/, ktorý dohodu o cene so žalovaným neuzavrel. Svedkyňa sa nevedela vyjadriť k tomu, kto nadobudol vlastníctvo k motorovému vozidlu a kto motorové vozidlo prevzal. V zmysle ustanovenia § 133 Občianskeho zákonníka, zmluvný nadobúdateľ hnuiteľnej veci, v danom spore predmetného motorového vozidla, sa stáva vlastníkom veci až po jej prevzatí. Samotná kúpna zmluva by totiž na prevod vlastníctva nestačila. Završením aktu kúpy je prevzatie veci kupujúcim, v tomto prípade žalobcom I/, ale len v prípade, ak by došlo k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy. Žalobca I/ nepreukázal vznik vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, ktorý iba tvrdil, že motorové vozidlo nadobudol na základe kúpnej zmluvy, uzavretej ústne. Preto bolo potrebné pre úspech v spore o určenie vlastníckeho práva preukázať podstatné náležitosti kúpnej zmluvy, a teda, že on bol jej účastníkom, resp. že jeho vlastníctvo k tejto hnuiteľnej veci vzniklo odovzdaním mu veci predávajúcim. Uvedené žalobca I/ nepreukázal. Vznik vlastníckeho práva žalobcu I/ nebol preukázaný ani výpoveďami žalobcov II/ a III/ a ani výsluchom svedkyne, ktorý nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcu I/ nepotvrdili. Žalobca I/ tak neunesol dôkazné bremeno. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia súd dospel k záveru, že žalobcovia v spore nepreukázali, že by motorové vozidlo prešlo do ich vlastníctva, a preto súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Vec právne posúdil podľa § 132 ods. 2, § 133 ods. 1, § 588 Občianskeho zákonníka a § 137 písm. a/ Civilného sporového poriadku.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP na základe zásady úspechu a žalovanému proti žalobcom I/ až III/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu podali odvolanie žalobcovia I/ až III/ s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, g/ a h/ Civilného sporového poriadku. V texte odvolania uviedli, že motorové vozidlo vzhľadom k dobrým rodinným vzťahom, ktoré medzi účastníkmi v minulosti až do rozvodu sestry žalobcu I/ a dcéry žalobcov II/ a III/ prevládali, nebolo prepísané na žalobcu v I. rade, ktorému vozidlo zakúpili rodičia - žalobcovia II/ - III/, a to titulom ústne uzavretej kúpnej zmluvy v prospech tretej osoby. Skutočnosť, že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy a k dohode o jej podstatných náležitostiach, preukazuje aj výpoveď žalovaného na pojednávaní, ktorý potvrdil, že sa so švagrom dohodli na odpredaji motorového vozidla a potvrdil, že prijal časť kúpnej ceny vo výške 1.000,- Eur, pričom uviedol, že mu však nebola doplatená celá kúpna cena do výšky 2.500,- Eur. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nepopiera, že bola ústne uzatvorená kúpna zmluva v prospech tretej osoby ako aj dojednaná výška kúpnej ceny 2.500,-Eur. Z výpovede svedkov je zrejmé, že bola uhradená celá kúpna cena vo výške 2.500,- Eur, nakoľko žalovaný potvrdil, že prevzal hotovosť v sume 1000,- Eur a bývalá manželka v pozícii svedka potvrdila, že ešte počas manželstva prevzala sumu vo výške 1.500,- Eur, čím došlo k úhrade celej kúpnej ceny, nakoľko motorové vozidlo bolo v tom čase bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Žalobcovia disponujú množstvom nepriamych dôkazov, ktoré jednoznačne potvrdzujú nimi uvádzané skutočnosti a ktoré súd prvého stupňa pri rozhodovaní nebral do úvahy a vo svojom odôvodnení vytrhol z kontextu tie tvrdenia žalovaného, ktoré boli v jeho prospech a ďalšími vykonanými dôkazmi sa vôbec nevysporiadal. Poukázali na výpoveď žalovaného zo zápisnice v konaní o priestupku sp. zn. OU-VK-OVVS-2019/000797 zo dňa 20. 12. 2018, v ktorej výpovedi potvrdil, že sa so švagrom dohodli predaji auta v sume 2.500,- Eur a že z uvedenej sumy mu bolo zaplatených 1000,- Eur. Ďalšie splátky si nepamätal ale je možné, že ich prevzala jeho bývala manželka. Ďalej poukázali na odôvodnenie rozhodnutia o priestupku: „Oznamovateľovi skutočnosť, že predmetné OMV nie je prepísané na nového majiteľa, neprekážala celých 6 rokov a nepodnikol nijaké kroky k usporiadaniu vlastníckych vzťahov, pričom predmetné OMV nepoužíval on, ale rodina jeho bývalej manželky. Zo strany kupujúceho aj bola snaha k uskutočneniu prepisu, no kvôli vážnej chorobe sa od toho upustilo. Správny orgán je toho názoru, že konaním obvineného - nevydaním predmetného OMV nedošlo k takému protiprávnemu konaniu, ktorým by zo zlomyseľnosti, pomsty alebo iných racionálne nevysvetliteľných príčin a pohnútok vedome strpčoval a sťažoval život majiteľovi predmetného OMV X. I., ktorý mal celých 6 rokov ľahostajný postoj k vlastníctvu k predmetnému autu a vyriešeniu prepisu na nového majiteľa. To že po 6 začal trvať na tom, že je majiteľom predmetného OMV, je podľa názoru správneho orgánu účelové a vypočítavé vzhľadom na skutočnosť, že bývala manželka podala návrh na vyporiadanie BSM.“ Súd pri rozhodovaní nebral do úvahy základné fakty, ktoré nepriamo preukazujú, kto je skutočným vlastníkom vozidla a ktoré sú racionálne odôvodniteľné. Viac ako 8 rokov vozidlo žalobca so svojimi rodičmi užíval a žalovaný nijakým spôsobom sa počas tejto doby nedomáhal vrátenia a vydania vozidla. K prepisu predmetného vozidla nedošlo a žalovaný chcel vozidlo naspať až po rozvode jeho manželstva a toto vozidlo zahrnul v rámci vyporiadania do masy BSM, nakoľko vedel, že motorové vozidlo využívajú príbuzní jeho bývalej manželky a takto umelo navýšil hodnotu masy BSM. Počas celej doby žalovaný neplatil povinné zákonné poistenie, ktoré uhradzali žalobcovia, rovnako uhradzali aj údržbu vozidla, emisné a technické kontroly počas celého obdobia. Je zrejmé, že vozidlo nadobudol žalobca I. v rade, a to na základe ústne uzavretej kúpnej zmluvy v prospech tretej osoby, kde kúpnu cenu uhradili žalobcovia II/ - III/, kde bol kupujúci W. B. st. a kupujúca A. B. a prijímateľom plnenia bol W. B. mladší a žalovaný bol predávajúci. V rámci ústne dohodnutej kúpnej zmluvy bola dohodnutá kúpna cena, táto bola vyplatená z časti vo výške 1.000 Eur žalovanému, ktorý prevzatie tejto časti kúpnej ceny potvrdil a časť kúpnej ceny vo výške 1500,- Eur prevzala jeho bývalá manželka A. I.. Súd sa nijako nevysporiadal s prehlásením žalovaného o prevzatí časti kúpnej ceny. Do rozvodu manželstva a do podania žaloby na vyporiadanie BSM žalovaný nikdy nespochybnil vlastnícke právo žalobcu v I/ rade. Nestotožňujú sa s názorom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že žalovaný preukázal právne skutočnosti, ktoré ho spájajú s nadobudnutím vlastníckeho práva. Súd uveril žalovanému, že ohľadom prípadného predaja vozidla jednal so žalobcom II/, s ktorým jednali aj ohľadom kúpnej ceny, ale k dohode nakoniec nedošlo, pretože podľa žaloby mal vozidlo kúpiť žalobca I/. S touto argumentáciou sa žalobcovia nestotožňujú, z výpovede svedkov a výpovede žalobcov je zrejmé, že predmetné vozidlo bolo kupované ústne uzavretou kúpnu zmluvou v prospech 3. osoby, ktoré kupovali žalobcovia v II. a III. rade ako kupujúci a žalobca I/ bol prijímateľom plnenia. Takéto zmluvy sú bežné v prípadoch, keď rodičia, kupujú niečo pre svoje deti a vlastnícke právo prechádza z predávajúceho priamo na prijímateľa plnenia, teda v tomto prípade na žalobcu v I. rade. Poukázali na ust. § 50 a nasl. Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že súd sa touto otázkou a argumentáciou žalobcov v rozsudku, resp. v jeho odôvodnení vôbec nezaoberal a v rámci odôvodnenia rozsudku nevysporiadal. Podľa žalobcov je nepochybné, že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy v prospech 3. osoby, v ktorej boli dohodnuté všetky obligatórne náležitosti takejto zmluvy

a je zjavné, že k prevodu vlastníckeho práva k hnutelnej veci došlo, a to prevzatím veci. Namietali, že súd si osvojil argumentáciu žalovaného, ktorá nemá absolútne žiadne racionálne opodstatnenie a argumentáciu žalobcov I/ - III/ nevzal do úvahy. Ak teda žalovaný tvrdí, že je vlastníkom vozidla, je na mieste otázka, prečo si akýkoľvek nárok neuplatňoval od kúpy vozidla, t.j. cca. 8 rokov od predaja, prečo neuhradil údržbu vozidla, STK, EK, povinné zmluvné poistenie vozidla, ktoré uhradili žalobcovia. Na mieste je tiež otázka, prečo si žalovaný začal vlastnícke právo uplatňovať až po rozvode manželstva a bezprostredne po doručení žaloby na zrušenie a vyporiadanie BSM. Navrhli, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vyhovel žalobnému návrhu žalobcov v celom rozsahu, alternatívne, aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že z podanej žaloby a vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca (neskôr žalobcovia) si právny titul, na základe ktorého mal získať vlastnícke právo k motorovému vozidlu, uvádzajú v každom podaní iným spôsobom napriek tomu, že sa jedná o blízke rodinné vzťahy. Je evidentné, že k predaju vozidla nedošlo spôsobom akým ho žalobcovia prezentujú na poslednom pojednávaní, k zmene v prednese žalobcov došlo až na základe námietky žalovaného, že odôvodnenie žaloby a žalobný petít nekorelujú. Z podanej žaloby žalobcu vyplýva, že žalobca sa so žalovaným dohodol, že odkúpi od žalovaného do svojho výlučného vlastníctva OMV, pričom žalovaný kúpnu cenu nevedel špecifikovať, nakoľko OMV vyžadovalo značnú rekonštrukciu s tým, žalobca zaplatil časť dohodnutej kúpnej ceny za OMV v novembri 2012 vo výške 500,- Eur do rúk žalovaného a v decembri 2012 vo výške 1.300,- Eur do rúk žalovaného. V decembri 2012 došlo zo strany žalovaného k odovzdaniu vozidla, pričom žalovaný po odovzdaní žiadal o doplatenie 700,- Eur, nakoľko náklady boli vyššie ako predpokladal. Žalobca tým celkovo uhradil 2.500,- Eur. Z uvedeného vyplýva, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nemohlo dôjsť, nakoľko neboli dojednané podstatné náležitosti kúpnej zmluvy, a to určenie zmluvných strán, vymedzenie predmetu kúpy, záväzok predávajúceho dodať predmet kúpnej zmluvy kupujúcemu a previesť na neho vlastnícke právo k tomuto predmetu, dohodnutie kúpnej ceny a záväzok kupujúceho zaplatiť ju. Vo vzťahu k náležitosti kúpnej zmluvy, a to určenia zmluvných strán z podanej žaloby vyplýva, že kúpnu zmluvu mal uzatvoriť žalobca I/ a žalovaný, avšak v ďalšom prednese už žalobcovia tvrdia, že kupujúcimi boli žalobcovia v II/ a III/ rade s tým, že kupovali vec pre tretiu osobu, teda žalobcu I/. V takomto prípade je však nutné, aby boli ako kupujúci uvedení žalobcovia II/ a III/ rade a zmluva by bola uzatvorená v prospech žalobcu I/. Išlo by o kúpnu zmluvu podľa ust. § 50 OZ, avšak v tomto prípade by musel žalovaný vedieť, že uzatvára zmluvu so žalobcami II/ a III/ v prospech žalobcu I/, inak by bola kúpna zmluva neplatná. O tom, že mal uzatvoriť takúto kúpnu zmluvu sa žalovaný dozvedel až z prednesu právneho zástupcu na pojednávaní. Toto tvrdenie žalobcov zmenilo postavenie zmluvných strán, nakoľko z podanej žaloby vyplýva, že mal byť kupujúcim žalobca I/ a z prednesu na pojednávaní mali byť kupujúci žalobcovia II/ a III/. Poukázal na výpoveď žalobcov na pojednávaní, keď žalobca I/ uviedol „Kúpili sme spolu s otcom. Moji rodičia kúpili to auto mne. To auto kupoval môj otec pre mňa. Ja som bol tá tretia osoba. Ja som bol prijímateľ toho vozidla.“ Žalobca II/ vypovedal: „Na to sa presne nepamätám, či sme mali vopred dohodnuté aké auto kúpime, dohodli sme sa na sume 2.500,- Eur. Auto sa kupovalo pre môjho syna.“ Pritom v rámci priestupkového konania uviedol: „...auto po oprave bude synove a chceli sme mu ho darovať k Vianociam.“ Žalobkyňa III/ v konaní pred súdom vypovedala: „Dohodli sme sa, že kúpime auto pre syna. My spoločne s manželom sme sa dohodli, že kúpime toto auto pre svojho syna za 2.500,- Eur. Ja mám takú vedomosť, že tých 1.000,- Eur dali syn a manžel a potom doplatili ešte potrebných 1.500,- do potrebných 2.500,- Eur. Manžel a syn doplatili.“ Pokiaľ by teda šlo o kúpnu zmluvu pre tretiu osobu, tak by mali uhradiť kúpnu cenu len žalobcovia II/ a III/ a nie aj žalobca I/ ako to uvádza v prednese žalobkyňa III/. To, že vozidlo mali kúpiť žalobcovia II/ a III/ uviedla aj dcéra žalobcov II/ a III/ a sestra žalobcu I/, ktorá sa v rámci priestupkového konania vyjadrila: „Ja som príslušníkom povedala, že to auto rodičia si kúpili od neho (vlastne od nás, lebo sme boli manželka).“ Žalovaný poukázal na to, že každý zo žalobcov I/, II/, III/, ako aj svedkyňa H. I. tvrdia ohľadom kúpnej zmluvy niečo iné, čiže z ich prednesov nevyplýva, kto by mal byť kupujúcim vozidla. Žalobca I/, žalobca I/ so žalobcom II/ alebo žalobcovia II/ a III/ spoločne? Je evidentné, že okruh účastníkov právneho vzťahu nie je jasne a zreteľne vymedzený. Žalovaný má v kúpnej zmluve vystupovať ako predávajúci, pričom tak, ako to vyplýva vyššie uvedeného, vlastne ani nevedel, komu mal vozidlo predať. Faktom je, že žalobca I/ mal záujem o kúpu vozidla, avšak tak, ako je v žalobe správne uvedené, žalovaný nevedel špecifikovať kúpnu cenu, a preto k uzatvoreniu kúpnej zmluvy nedošlo. Následne sa ozval žalovanému žalobca II/, ktorý uviedol, že on by vozidlo kúpil, pokiaľ bude opravené a prevádzkyschopné. Z uvedeného dôvodu bolo po oprave odovzdané vozidlo na skúšku žalobcovi II/, ktorý uviedol, že sa ešte dohodnú, či ho odkúpia a dajú na vedomie žalovanému. Následne vozidlo žalovanému nevrátili, pričom z dôvodu zachovania

korektných vzťahov v rodine žalovaný neriešil vrátenie vozidla právnou cestou. V rámci priestupkového konania žalobca II/ tvrdil, že požiadal žalovaného a trval na tom, aby prepísal vozidlo na svojho syna, vnuka žalobcov II/ a III/ a nie na syna žalobcu II/, teda žalobcu I/. Z uvedeného vyplýva, že žalobca II/ mal za to, že je oprávnený disponovať s vozidlom ako s vlastným majetkom, inak by nepožiadaval od žalovaného prepis vozidla na svojho vnuka (syna žalovaného). K úhrade kúpnej ceny uviedol, že z podanej žaloby vyplýva, že žalobca I/ mal vyplatiť žalovanému v novembri 2012 zálohu vo výške 500,- Eur do rúk žalovaného a v decembri 2012 vo výške 1.300,- Eur do rúk žalovaného. Následne žalovaný po odovzdaní vozidla mal požiadať o doplatenie 700,- Eur, nakoľko náklady na opravu boli vyššie ako predpokladal. Žalobca tým mal uhradiť celkovo 2.500,- Eur. Žalobca I/ na pojednávaní vypovedal: „V roku 2012 som mu dal peniaze, ja som vopred dal už tú zálohu, ale ja som ešte auto nemal, až po 4 - 5 mesiacoch, lebo dovtedy ho opravoval. Áno, otec dal peniaze, ale to boli spoločné peniaze, to boli peniaze celej rodiny. Aj sme sa s ním dohodli, že sme mu dali zálohu 1.000,- Eur ja spolu s otcom, pretože u nás v rodine je taký zvyk, že my hospodárime spolu. Potom sme mu odniesli peniaze spolu s otcom, on nám hneď oznámil, že koľko asi bude stáť tá oprava auta. Potom on povedal, že to bude 2.500,- Eur, my sme mu ešte dali ďalších 1.500,- Eur, doložili sme, pretože my sme to brali tak, že sme rodina, ktorá spolupracuje, dobre vychádza. Keď sme niesli tých 1.500,- Eur, nám povedal, že aby sme tých 1.500,- Eur dali jeho manželke.“ Žalobca 2/ vypovedal: „Na to sa presne nepamätám, či sme mali vopred dohodnuté aké auto kúpime, dohodli sme sa na sume 2.500,- Eur. Vopred sme zaplatili 1.000,- Eur, ja a syn v garáži X.. Ja som osobne odovzdával peniaze. Peniaze boli rodinné peniaze. Auto sa kupovalo pre môjho syna. Potom ešte dostal 1.500,- Eur, takto to bolo, kedy to bolo to sa nepamätám, u nás sme mu dali hotovosť, bola tam moja manželka a ešte aj vnuk. Áno prvú časť sme uhradili v garáži pána X. I., bol tam ešte aj syn. Tých 1.500,- Eur som uhrádzal manželke X. I. - mojej dcére. Pretože X. povedal, aby sme to dali mojej dcére. Pri odovzdávaní týchto peňazí bol aj môj syn.“ Žalobkyňa II/ vypovedala: „Dohodli sme sa, že kúpime auto pre syna. My spoločne s manželom sme sa dohodli, že kúpime toto auto pre svojho syna za 2.500,- Eur. Ja mám takú vedomosť, že tých 1.000,- Eur dali syn a manžel a potom doplatili ešte potrebných 1.500,- do potrebných 2.500,- Eur. Manžel a syn doplatili. Oni išli pre auto tak mu dali tie peniaze v garáži a on povedal, že nedajte to mne, ale choďte hore do bytu a dajte to manželke. Viem to len sprostredkovane, nebola som prítomná pri tom. Ja som bola v byte u dcéry. Videla som to samozrejme.“ Ďalej poukázal na výpoveď svedkyne X. I. dcéry žalobcov II/ a III/ a sestry žalobcu I/ na pojednávaní, ktorá uviedla: „Ja viem tak, že auto kupoval môj brat, moji rodičia mu v kúpe pomohli aj s peniazmi tým, že prispeli na auto. Auto sa používa tak, že ho používa brat, ale aj rodičia, je to vlastne naše auto spoločné, je v súčasnej dobe u rodičov, ktorí ho používajú, ale tvrdím, že ho používa aj brat.“ V rámci priestupkového konania uvádzala: „Čiastku 1.800,- Eur dostal bývalý manžel (žalovaný) a 700,- Eur ostalo mne.“ Pokiaľ teda žalobkyňa III/ mala vidieť, ako sa odovzdáva jej dcére 1.500,- Eur, ako je možné, že dcéra uviedla len 700,- Eur. Pritom je evidentné, že priestupkové konanie sa konalo podstatne skôr a vtedy ešte nedošlo k dohode o výpovedi pred súdom. Z vyššie uvedeného vyplýva, že spôsob úhrady kúpnej ceny je u každého účastníka konania predstavovaný iným spôsobom, dokonca samotní účastníci tvrdia vždy niečo iné, a rovnako iný prednes má dcéra žalobcov II/ a III/ v priestupkovom ako aj súdnom konaní. Žalovaný má za to, že žalobcovia napriek tomu, že smerovali k jednému výsledku sporu (nakoľko nedošlo k zmene petitu napriek tomu, že požiadali o vstup žalobcov II/ a III/ do konania), každý účastník konania na strane žalobcov tvrdil niečo iné, a to tak v rámci súdneho konania ako aj priestupkového. Rozpor je aj medzi podanou žalobou a prednesom žalobcov, pričom ich prednes bol diametrálne zmenený až v priebehu konania. Rozpor v prednese žalobcov sa netýka len určenia okruhu účastníkov právneho vzťahu (kto bol kupujúci), ale aj kúpnej ceny a toho, kto, kedy a komu odovzdal finančné prostriedky. Je evidentné, že preklasifikovanie kúpnej zmluvy na kúpnu zmluvu v zmysle ust. § 50 OZ je pomerne zložitá záležitosť, ktorú si nevedeli žalobcovia po podaní žaloby osvojiť, a tým pádom nie sú ich výpovede vierohodné. Má za to, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, a preto súd prvej inštancie pri rozhodovaní postupoval správne, aplikoval správny právny predpis, vykonal dostatočné dokazovanie a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil. Navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd ako vecne správne potvrdil.

4. V dôsledku odvolania žalobcov v I. až III. rade proti rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

7. Odvolací súd vykonal prieskum odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a konania súdu prvej inštancie, ktoré mu predchádzalo, a to v medziach dôvodov podaného odvolania v zmysle § 380 CSP a rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP. Čo sa týka odvolania žalobcov v I. až III. rade proti rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 ods. 1 CSP, ktorými je odvolací súd viazaný, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovania v rozsahu navrhnutom stranami sporu, pričom odvolací súd je v zmysle § 382 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd vyhodnotil dôkazy v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 382 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé ako súd vec právne posúdil s poukazom na ust. § 137 písm. c/ CSP, keď vyhodnotil existenciu naliehavého právneho záujmu na strane žalobcov na podaní žaloby, ktorou sa domáhali určenia vlastníckeho práva hnuťelnej veci v prospech žalobcu I/, pričom súd prvej inštancie vec právne posúdil pri aplikácii § 132 ods. 1, § 133 ods. 1 a § 588 Občianskeho zákonníka, s ktorým právnym posúdením sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie vo veci vykonal všetky dôkazy navrhnuté, resp. predložené stranami sporu, pričom ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 21.09.2021, žalobcovia ani žalovaný nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a na tomto pojednávaní súd vyhlásil uznesenie, ktorý dokazovanie vyhlásil za skončené a pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku na 09.11.2021. Správne súd prvej inštancie ustálil, že spornou v konaní medzi stranami sporu bola skutočnosť, kto zo žalobcov mal nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu a či došlo k dohode o cene vozidla, pričom právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva mala byť kúpna zmluva, ktorá mala byť uzavretá v ústnej forme, pričom v konaní žalobcovia, ktorých zaťažovala táto povinnosť nepreukázali jednoznačne aj podľa názoru odvolacieho súdu, že na základe uzavretej kúpnej zmluvy sa stal vlastníkom osobného motorového vozidla žalobca v 1. rade. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že podmienkou úspechu predmetnej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu v 1. rade, pričom rovnako je správne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu, keď súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobcovia toto dôkazné bremeno, ktoré ich zaťažovalo neunesli. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca v podanej žalobe tvrdil úplne iné skutkové tvrdenia ohľadom predmetu žaloby k uzavretiu kúpnej zmluvy, keď tvrdil, že kúpna zmluva mala byť uzavretá medzi žalovaným ako predávajúcim a ním ako kupujúcim, uvádzal odlišné skutkové tvrdenia vo vzťahu k forme a spôsobu úhrady kúpnej ceny, pričom následne, keď žalobca v 1. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol pristúpenie ďalších subjektov na strane žalobcov, a to žalobcu v 2. rade a žalobkyňu v 3. rade, tvrdenia žalobcu I/, ako aj tvrdenia žalobcov 2/ a 3/ boli diametrálne odlišné od skutkových tvrdení obsiahnutých v žalobe, čo samo o sebe muselo spochybniť dôveryhodnosť ich výpovedí v konaní pred súdom, pričom tieto výpovede, okrem iného, boli do určitej miery aj vo vzájomnom protiklade a zároveň boli aj rozporné s tvrdeniami, ktoré uvádzali v rámci priestupkového konania (z ktorého dokonca možno odvodiť, že predmetné motorové vozidlo kupovali žalobcovia II/ a III/ a následne toto mienili darovať žalobcovi v I. rade). Potom správne súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobcovia dôkazné bremeno neunesli; hoc v konaní tvrdili, že došlo k uzavretiu ústnej kúpnej zmluvy so žalovaným. Otázka, kto a či kúpnu zmluvu ako kupujúci so žalovaným uzatvoril, však v konaní zostalo nepreukázané, rovnako sporným zostalo či došlo aj k dohode o cene, ako podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že tvrdenia žalobcov a svedkyne (dcéry žalobcov II/ a III/ a sestry žalobcu I/) ohľadom kúpnej ceny boli úplne odlišné, dokonca vzájomne boli rozporné a rovnako správne súd dospel k názoru, že žalobcovia v konaní neprodukovali žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval, kto so žalobcov so žalovaným uzatvoril kúpnu zmluvu a najmä, že došlo k dohode o cene. Rovnako za správny považuje odvolací súd aj záver súdu, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že s prihliadnutím na hore uvedené nemohol súd prvej inštancie na tvrdenia žalobcov bez akýchkoľvek predložených dôkazov prihliadať. V konaní nebolo sporné nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaným počas trvania manželstva so svedkyňou H. I.. Žalobcovia v odvolaní namietali záver súdu uvedený v bode 19. odôvodnenia, že „súd

uveril žalovanému, že ohľadom prípadného predaja vozidla jednal so žalobcom II/, s ktorými jednali aj ohľadom kúpnej ceny, ale k dohode nakoniec nedošlo, pretože podľa žaloby motorové vozidlo mal kúpiť žalobca I/, ktorý dohodu o cene so žalovaným neuzavrel“, odvolací súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú, keď aj z výpovede samotného žalobcu I/ a II/ vyplýva, že ohľadom kúpnej zmluvy jednal žalobca II/ so žalovaným, preto odvolací súd tento záver súdu prvej inštancie považuje za správny. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní akcentovali uzavretie zmluvy v zmysle § 50 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že túto právnu konštrukciu skutkovo v konaní pred súdom prvej inštancie žalobcovia nepreukazovali, keď výpovede žalobcov v tomto smere boli nejednoznačné, resp. aj vzájomne rozporné medzi jednotlivými žalobcami, pričom aj sám žalobca v I. rade si vzájomne vo svojej výpovedi protirečil, súd prvej inštancie preto správne v bode 20. konštatoval, že nebol preukázaný vznik vlastníckeho práva v prospech žalobcu I/ s poukazom na to, že vznik vlastníckeho práva nepreukázal žalobca I/ a rovnako vznik vlastníckeho práva žalobcu I/ nebol preukazný ani výpoveďami žalobcov II/ a III/ ani výsluchom svedkyne, ktorí nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcu I/ nepotvrdili. Odvolací súd uvádza, že keďže predmetom žaloby je určenie vlastníckeho práva k hnuťelnej veci - motorovému vozidlu v prospech žalobcu I/ v konaní pred súdom prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov nebolo preukázané pri náležitom právnom posúdení, že by žalobca I/ bol vlastníkom predmetného motorového vozidla, pričom odvolacie námietky žalobcov uvedené v textovom znení i z písomného odvolania nemožno považovať za dôvodné, keďže v konaní nebolo hodnoverne preukázané, že by žalobca v I. rade bol vlastníkom predmetnej hnuťelnej veci. Poukazovanie žalobcov na okolnosť, že žalovaný si neuplatňoval od kúpy vozidla akýkoľvek nárok k predmetnému vozidlu, neuhrádzal údržbu vozidla, STK, EK, povinné zmluvné poistenie, je vo vzťahu k predmetu žaloby v zásade právne bezvýznamné, pričom však odvolací súd konštatuje, že k týmto otázkam vo svojej výpovedi sa vyjadroval aj žalovaný, ktorú výpoveď žalovaného s prihliadnutím na nespornú skutočnosť ohľadom držby motorového vozidla (ako vyplýva z vykonaného dokazovania žalobcami II/ a III/ a existencie rodinných vzťahov), považuje odvolací súd za z formálneho hľadiska logické. Tieto skutočnosti však žiadnym spôsobom nepreukazujú existenciu vlastníckeho práva k predmetnej hnuťelnej veci žalobcom v I. rade.

8. Odvolací súd navyiac zdôrazňuje, že odvolateľ v odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia, pričom odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote pre podanie odvolania a zároveň v odvolacom konaní boli preukázané ako dôvodné. Jedinou výnimkou, kedy odvolací súd môže preskúmať rozhodnutie súdu prvej inštancie aj nad rámec odvolacích dôvodov, je oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok pri aplikácii § 380 ods. 2 CSP, pričom však v súdnej veci o takú vadu nešlo. Pokiaľ žalobcovia I/ až III/ v podanom odvolaní v úvode odvolania uviedli, že podávajú odvolanie proti výroku I. rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ g/ a h/ Civilného sporového poriadku, pričom však v podanom odvolaní odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/, e/, a g/ Civilného sporového poriadku žiadnym spôsobom nešpecifikovali a nevymedzili, nemohol odvolací súd preskúmať rozhodnutie súdu prvej inštancie len s odvolaním sa na uvedenie odvolacích dôvodov vymedzeným odkazom na § 365 ods. 1 písm. d/, e/ a g/, keďže odvolatelia žiadnym spôsobom nešpecifikovali akou inou vadou trpí konanie pred súdom prvej inštancie, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré navrhnuté dôkazy súd prvej inštancie nevykonal, hoci boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (pričom však z obsahu spisu ani nevyplýva, že by súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcami), zároveň žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu na ostatnom pojednávaní po výzve súdu uviedli, že nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a zároveň ani neuviedli a nešpecifikovali existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. g/, podľa ktorého možno odvolanie odôvodniť tým, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, keď odvolatelia v podanom odvolaní žiadne ďalšie prostriedky procesného útoku, resp. procesnej obrany nešpecifikovali. Z obsahu podaného odvolania možno vyvodiť, že odvolatelia namietali existenciu odvolacích dôvodov v zmysle § 365 písm. f/ a h/, s ktorými odvolacími dôvodmi sa odvolací súd už vysporiadal vyššie.

9. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že žalobcovia ako odvolatelia v odvolaní neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani nežiadali doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ust. § 384 ods. 1 a 3 CSP o ďalšie nové skutočnosti, ktoré nemohli byť bez ich viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní žalobcov I/až III/ vychádzal so súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne

nariadovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2, a 3, v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcov a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalobcov odvolací súd konštatuje, že dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcov nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť, a preto postupom v zmysle § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

10. Odvolací súd podrobil prieskumu aj závislý výrok o trovách konania, pričom preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol vecne správne v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, preto súd správne priznal žalovanému proti žalobcom I/ až III/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalovaný bol v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu v plnom rozsahu, odvolací súd rozhodol, že žalobcovia I/ až II/ sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).